

Sygn. akt II AKa 184/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Kot (spr.)
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Bogusław Tocicki
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 r.

sprawy **P.K.y**

oskarżonego z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt 1,2,3, kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca (...). o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 57 ust. 2 kk w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 55 ust 3 i art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

art. 55 ust 1 i art. 57 ust 1 w zw. z art. 56 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 63 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk, art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk, art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

D. K. (1)

oskarżonego z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 63 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18 § 2 kk w zw. art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk;

B. S. (1)

oskarżonego z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 57 ust 2 w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 55 ust 3 i 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 55 ust 3 i 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk, art. 55 ust 1 i art. 57 ust 1 w zw. z art. art. 56 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk;

i T. W. (1)

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora co do oskarżonych P.K.y, D. K. (1) i B. S. (1) oraz apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 1 marca 2013 r. sygn. akt III K 123/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec P.K.y w ten sposób, że:

- z opisu czynu przypisanego w punkcie 1 a eliminuje sformułowanie „i nakłonienia” i za czyn ten, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt. 1, 2, 3 kk, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 kk przy zastosowaniu art. 22 § 2 kk odstępuje od wymierzenia oskarżonemu kary stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie 21;

- z opisu czynów przypisanych w punkcie 2 i 5 eliminuje nazwiska D. K. (1) i B. S. (1) zastępując je sformułowaniem „inną nieustaloną osobą”;

- zawarte w opisie czynu przypisanego w punkcie 10 ustalenie o udzieleniu pomocy zastępuje ustaleniem o działaniu wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami a z podstawy skazania i wymiaru kary eliminuje przepisy art. 18 § 3 kk i 19 § 1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec P.K.y utrzymuje w mocy;

III. uchyla zaskarżony wyrok wobec D. K. (1) w zakresie czynu przypisanego w punkcie 11 części rozstrzygającej i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Nysie do ponownego rozpoznania stwierdzając, iż utraciło moc orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 22;

IV. uchyla zaskarżony wyrok wobec B. S. (1) w zakresie czynów przypisanych mu w punktach 15, 16 i 17 części rozstrzygającej i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Nysie do ponownego rozpoznania, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny zawarte w punkcie 23, zaś okres tymczasowego aresztowania od 5 kwietnia 2012 r. do 4 marca 2013r. podlega zaliczeniu na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary wymierzonej w punkcie 18;

V. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec D. K. (1) i B. S. (1) utrzymuje w mocy;

VI. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec T. W. (1);

VII. na podstawie art. 91 § 2 kk wymierza P. K. karę łączną 5 (pięć) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na podstawie art. 63 § 1 kk okres tymczasowego aresztowania od 27 lipca 2011 r. do dnia 27 czerwca 2013 r.

VIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierza D. K. (1) karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na podstawie art. 63 § 1 kk okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 marca 2012 r. do 1 marca 2013r.;

IX. zasądza od oskarżonych P.K.y, D. K. (1), B. S. (1) i T. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 5 zł. tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym i wymierza im opłaty;

- **P. K.** - 2000 zł. za obie instancje,
- **D. K. (1)** - 300 zł. za obie instancje,
- **B. S. (1)** - 180 zł. za obie instancje,
- **T. W. (1)** - 700 zł. za II instancję ;

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 28 czerwca 2011 r. do 29 czerwca 2011 r. w P., w województwie (...), działając w zamiarze bezpośrednim i ze szczególnym okrucieństwem, w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie podzegał ustalone osoby do nakłonienia, innej, wyszukanej przez nie osoby, która w zamian za korzyść w kwocie 10.000 zł., dokonałaby zabójstwa B. S. (2) w sposób przez niego podany polegający na zgwałceniu jej, a następnie na zadawaniu licznych obrażeń ciała wykraczających ponad granice niezbędne do osiągnięcia skutku w postaci jej śmierci,

to jest o przestępstwo z art 18 § 2 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt 1,2,3 kk w zw. z art. 11§2kk

II. w okresie od 28 czerwca 2011 r. do 26 lipca 2011 r. w P., w województwie (...), działając w zamiarze bezpośrednim i ze szczególnym okrucieństwem, w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie podzegał ustalone osoby do nakłonienia, innej, wyszukanej przez nie osoby, która w zamian za korzyść w kwocie 10.000 zł., dokonałaby zabójstwa Ł. S. w sposób przez niego podany polegający na zgwałceniu go, a następnie na zadawaniu licznych obrażeń ciała wykraczających ponad granice niezbędne do osiągnięcia skutku w postaci jego śmierci,

to jest o przestępstwo to jest o przestępstwo z art 18 § 2 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt 1,2,3 kk w zw. z art. 11§2kk.

III. w nocy 17 i 18 maja 2011 r. w P. oraz 6 na 7 czerwca 2011 r. w O., w województwie (...), w zamiarze wprowadzenia do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany w znacznych ilościach co najmniej 2 kilogramów oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznych ilościach ilości co najmniej 1 kg, czynił przygotowania, w ten sposób, że udzielił ustalonym osobom środek odurzający w postaci dwóch próbek marihuany w łącznej ilości ok. 5 gramów oraz dwóch próbek amfetaminy w łącznej ilości około 5 gramów

- w nocy z 6 na 7 czerwca 2011 r. w O., w województwie (...), w pizzerii (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ilości ok. 2 kilogramów o wartości 16 tys. złotych oraz działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1) znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości 1 kilograma o wartości 9 300 zł. w ten sposób, że nabył je od nieustalonych osób i zbył je innym ustalonym osobom celem dalszej przez nich odsprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art. 65 §1 kk

IV. w dniach 15 czerwca 2011 r. 28 i 29 czerwca 2011 r. w K. woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1)

- w dniu 15 czerwca 2011 r. w K. w hotelu (...) w zamiarze wprowadzenia do obrotu środka odurzającego w znacznych ilościach co najmniej 2 kilogramów i 100 gramów marihuany czynił przygotowania, w ten sposób, że udzielił ustalonym osobom środek odurzający w postaci próbki marihuany w ilości ok. 10 gramów

- w dniu 28 i 29 czerwca 2011 r. w K. w hotelu (...) wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ilości 2 kilogramów i 100 gramów, o wartości 16 tys. złotych w ten sposób, że nabył je od nieustalonych osób a następnie zbył je innym ustalonym osobom celem dalszej przez nich odsprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk.

V. w dniach 28 i 29 czerwca 2011 r., w O. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1) w zamiarze wprowadzenia do obrotu znacznych ilości – ok. 5 kg substancji psychotropowej w postaci amfetaminy czynił przygotowania w ten sposób, że udzielił ustalonym osobom próbkę tej substancji w ilości około 5 gram,

to jest o przestępstwo z art. 57 ust 2 w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

VI. w nocy z 28 na 29 czerwca 2011 r. na trasie pomiędzy N. i O. , w województwie (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił ustalonym osobom środek odurzający w postaci dwóch krzaków konopi, innych niż włóknistych,

to jest o przestępstwo z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

VII. w dniach 26 i 27 lipca 2011 r. działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowych dokonał wewnątrz wspólnotowego nabycia znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ilości 2 kilogramów i 600 gramów o wartości 54.600 złotych, a następnie w K. woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził te środki do obrotu, w ten sposób, że zbył je innym ustalonym osobom celem dalszej przez nich odsprzedaży przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art. 55 ust 3 i art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w zw. z art. 11§1 kk. w zw. z art. 65 §1 kk.

VIII. w dniach 26 i 27 lipca 2011 r. działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1) dokonał wewnątrz wspólnotowego nabycia substancji psychotropowej w postaci matamfetaminy – (...) w ilości nie mniejszej niż 0,74 grama, a następnie w K. woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w zamiarze wprowadzenia do obrotu nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci matamfetaminy – (...) czynił przygotowania w ten sposób, że udzielił ustalonym próbki tej substancji w ilości 0,74 grama,

to jest o przestępstwo z art. z art. 55 ust 1 i art. 57 ust 1 w zw. z art. 56 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art. 11§2 kk.

IX. w okresie od kwietnia 2011 r. do lipca 2011 r. w Z. i O. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uprawiał wbrew przepisom ustawy konopie inne niż włókniste, w ten sposób, że w okresie od kwietnia do pierwszej połowy maja 2011 r. w Z. wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) i A. L. w ilości 100 krzaków, a następnie od połowy maja 2011 r. do lipca 2011 r. w O. wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) w ilości 30 sztuk,

to jest o przestępstwo z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

X. w okresie czerwca 2011 r i lipca 2011 r. w R. gmina N., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dwukrotnie udzielił S. W. środek odurzający w postaci marihuany

- na początku czerwca 2011 r. w ilości nie mniejszej niż pół grama o wartości ok.20 zł.

- przełomie czerwca i lipca 2011 r. w ilości nie mniejszej niż 1 gram o wartości ok. 20zł,

to jest o przestępstwo z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 §1kk.

XI. na przełomie 2010 r. i 2011 r w N. woj. (...) pięciokrotnie udzielił M. Ż. środek odurzający w postaci marihuany

- w grudniu 2010 r. w ilości o. 1 grama

- na przełomie grudnia 2010 r i stycznia 2011 r – w ilości ok. 1 grama

- na początku 2011 r trzykrotnie w ilości po 1 gramie,

to jest o przestępstwo z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 §1 kk.

XII. w okresie listopada 2010 r. do lipca 2011 r. w P. w woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dwukrotnie udzielił nieustalanej osobie o imieniu A. - substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości ok. 10 gram o nieustalanej wartości,

to jest o przestępstwo z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 §1kk.

XIII. w lipcu 2011 r w P. woj. (...), przywłaszczył dokumenty stwierdzające tożsamość innej osoby w postaci dowodów osobistych nr (...) na nazwisko G. G., o nr (...) na nazwisko A. P., o nr (...) na nazwisko A. S., o nr A. (...) na nazwisko D. K. (2), nr (...) na nazwisko P. R., o nr (...) na nazwisko Z. G., paszportu o nr (...) na nazwisko A. M. oraz ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci prawa jazdy nr (...) na nazwisko G. G., prawa jazdy nr (...) na nazwisko K. Z., prawa jazdy nr (...) na nazwisko R. M. (1), prawa jazdy nr (...) na nazwisko Z. G., dowody rejestracyjne o numerach (...) do przyczepy lekkiej typu T., (...) do samochodu B. (...), (...), (...) do przyczepy (...)(...), A. (...) do samochodu F. (...), oraz o numerach A. (...), (...) do samochodu B. (...), (...) do ciągnika rolniczego, (...) do pojazdu U., a także certyfikat polisy OC na pojazd o nr rejestracyjnym (...) to,

jest o przestępstwo określone w art. 275 §1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk.

XIV. w okresie od 2010 roku do lipca 2011 r. w P., działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, w celu użycia za autentyczne podrobił dokument w postaci prawa jazdy nr (...), w ten sposób, że przekazał swoje zdjęcie wiedząc, że zostanie ono wklejone w blankiet dokumentu, wypełniony następnie danymi innej osoby- G. K. oraz przerobił dokument w postaci paszportu nr (...) na nazwisko G. K. w ten sposób, że przekazał swoje zdjęcie, wiedząc, że zostanie ono wklejone w miejsce zdjęcia właściciela oraz podrobił dokument w postaci prawa jazdy nr (...), w ten sposób, że udostępnił swoje zdjęcie wiedząc, zostanie ono wklejone w blankiet dokumentu, wypełniony następnie danymi innej osoby- K. Z.,

to jest o przestępstwo określone w art. 270 §1 kk w zw z art. 12kk.

D. K. (1) został oskarżony o to, że:

XIV. w nocy 6 na 7 czerwca 2011 r. w O., w województwie (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 05.179.1485 z późn. zm.) działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ilości 2 kilogramów o wartości 16 tys. złotych w ten sposób, że nabył ją od nieustalonych osób i za pośrednictwem P.K.y zbył je innym ustalonym osobom celem dalszej przez nich odsprzedaży,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XV. w dniach 28 i 29 czerwca 2011 r. w K. w woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 05.179.1485 z późn. zm.), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i B. S. (1) wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ilości 2 kilogramów i 100 gramów, o wartości 16 tys. złotych w ten sposób, że nabył je od nieustalonych osób a następnie za pośrednictwem P.K.y zbył je innym ustalonym osobom celem dalszej przez nich odsprzedaży,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XVI. w okresie od kwietnia 2011 r. do lipca 2011 r. w Z. i O. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uprawiał wbrew przepisom ustawy konopie inne niż włókniste, w ten sposób, że w okresie od kwietnia do pierwszej połowy maja 2011 r. w Z. wspólnie i w porozumieniu z P. K. i A. L. w ilości 100 krzaków, a następnie od połowy maja 2011 r. do lipca 2011 r. w O. wspólnie i w porozumieniu z P. K. w ilości 30 sztuk,

to jest o przestępstwo z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XVII. w okresie listopada 2010 r. do lipca 2011 r. w P. w woj. (...), działając w zamiarze, aby P. K. dokonał, czynu zabronionego, polegającego na dwukrotnym udzieleniu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości około 10 gramów o nieustalonej wartości i działania przy tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwił jemu popełnienie tych czynów, w ten sposób, że w tym celu skontaktował go z nieustalonym mężczyzną o imieniu A., który nabyły wyżej wymienione narkotyki,

to jest o przestępstwo z art. 18§2 kk. w zw. z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 kk.

B. S. (1) został oskarżony o to, że:

XVIII. w nocy 6 na 7 czerwca 2011 r. w O., w województwie (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości 1 kilograma o wartości 9 300 zł. w ten sposób, że nabył je od nieustalonych osób i za pośrednictwem P.K.y zbył je innym ustalonym osobom celem dalszej przez nich odsprzedaży przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk.

XIX. w dniach 15 czerwca 2011 r. 28 i 29 czerwca 2011 r. w K. woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 05.179.1485 z późn. zm.),

- w dniu 15 czerwca 2011 r. w K. w zamiarze wprowadzenia do obrotu znacznych ilości co najmniej 2 kilogramów i 100 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. czynił przygotowania, w ten sposób, że za pośrednictwem P.K.y udzielił ustalonym osobom środek odurzający w postaci próbki marihuany w ilości 10 gramów

- w dniach 28 i 29 czerwca 2011 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. wprowadził do obrotu znaczne ilości, co najmniej 2 kilogramy i 100 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, o wartości 16 tys. złotych w ten sposób, że nabył je od nieustalonych osób, a następnie za pośrednictwem P.K.y zbył je innym ustalonym osobom celem dalszej przez nich odsprzedaży przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art. 65§1 kk.

XX. w dniu 28 i 29 czerwca 2011 r. w O. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. w zamiarze wprowadzenia do obrotu znacznych ilości- ok. 5 kg substancji psychotropowej w postaci amfetaminy czynił przygotowania w ten sposób, że za pośrednictwem P.K.y udzielił ustalonym osobom próbkę tej substancji w ilości około 5 gram,

to jest o przestępstwo z art. 57 ust 2 w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XXI. w dniach 26 i 27 lipca 2011 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrz wspólnotowego nabycia znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ilości 2 kilogramów i 600 gramów o wartości 54.600 złotych, a następnie w K. woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając wspólnie i porozumieniu z P. K. wprowadził te środki do obrotu, w ten sposób, że zbył je za pośrednictwem P.K.y innym ustalonym osobom celem dalszej przez nich odsprzedaży przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art. 55 ust 3 i art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w zw. z art. 11§1 kk. w zw z art. 65§1 kk.

XXII. w dniu 26 lipca 2011 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. dokonał wewnątrz wspólnotowego nabycia substancji psychotropowej w postaci matamfetaminy – (...) w ilości nie mniejszej niż 0,74 grama, a następnie w K. woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając wspólnie i porozumieniu z P. K. w zamiarze wprowadzenia do obrotu nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci matamfetaminy – (...) czynił przygotowania w ten sposób, że za pośrednictwem P.K.y udzielił ustalonym próbki tej substancji w ilości 0,74 grama,

to jest o przestępstwo z art. z art. 55 ust 1 i art. 57 ust 1 w zw. z art. 56 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art. 11§2 kk.

XXIII. kwietniu 2012 r w Ł. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci rewolweru (...)M. D. k-56,

to jest o przestępstwo z art. 263§2 kk.

T. W. (1) został oskarżony o to, że :

XXIV. w nocy z 6 na 7 czerwca 2011 r w O. w województwie (...) działając w zamiarze aby P. K. dokonał, czynu zabronionego, polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości około 2 kg i 100 gramów o wartości nie mniejszej niż 9.300, ułatwił jego popełnienie, w ten sposób, że w tym celu udostępnił P. Klubie i innym ustalonym osobom pomieszczenia prowadzonej przez siebie pizzeri (...), gdzie dokonana została transakcja,

to jest o przestępstwo z art. 18§3 kk. w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.o przeciwdziałaniu narkomanii

A. L. został oskarżony o to, że:

XXVII. w okresie od kwietnia 2011 r. do maja 2011 r. w Z. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) i P. K. uprawiał wbrew przepisom ustawy konopie inne niż włókniste, w ilości 100 krzaków,

to jest o przestępstwo z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd Okręgowy w Opolu z dnia 1 marca 2013 r. sygn. akt III K 123/12 rozstrzygnął:

1. w ramach czynów opisanych w pkt. I i II aktu oskarżenia uznał **P. K.** za winnego tego, że:

a. w okresie od 28 czerwca 2011 r. do 29 czerwca 2011 r. w P., w województwie (...), działając w zamiarze bezpośrednim w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie usiłował podzegać inne ustalone osoby (policjantów pod przykryciem) do znalezienia i nakłonienia innej osoby, która w zamian za korzyść majątkową w kwocie 10.000 zł., dokonałaby zabójstwa ze szczególnym okrucieństwem B. S. (2) i Ł. S., poprzez uprzednie ich zgwałcenie i zadanie licznych obrażeń ciała w sposób wykraczający ponad granice niezbędne do osiągnięcia skutku w postaci śmierci pokrzywdzonych, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 1,2,3 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 1,2,3 k.k. i w zw. z art. 22§ 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. **wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;**

b. w dniu 26 lipca 2011 r. w K. i D., w województwie (...), działając w zamiarze bezpośrednim usiłował podzegać inną ustaloną osobę (policjanta pod przykryciem) do spowodowania u Ł. S. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa poprzez dotkliwe jego pobicie oraz zgwałcenie, w zamian za korzyść majątkową w kwocie 10.000 zł., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. **wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

2. w ramach czynów opisanych w pkt. III i IV aktu oskarżenia

uznał P. K. winnego tego że:

a. w nocy z 17 na 18 maja 2011 r. w P. w województwie (...), działając w zamiarze wprowadzenia do obrotu znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany (co najmniej 2 kilogramów) oraz znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy (co najmniej 1 kilograma) , czynił do tego przygotowania, w ten sposób, że udzielił ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) środek odurzający w postaci dwóch próbek marihuany w łącznej ilości około 5 gramów oraz substancję psychotropową w postaci dwóch próbek amfetaminy w łącznej ilości około 5 gramów, a następnie realizując uprzednio powzięty zamiar w nocy z 6 na 7 czerwca 2011 r. w O. w województwie (...), w pizzerii (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości około 2 kilogramów o wartości 16.000 złotych oraz działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1) usiłował wprowadzić znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości 1 kilograma o wartości 9.300 zł. w ten sposób, że nabył je od nieustalonych osób i zbył je innym ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) celem dalszej przez nich odsprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k.

b. w dniu 15 czerwca 2011 r. w K. woj. (...) w hotelu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1) w zamiarze wprowadzenia do obrotu środka odurzającego w znacznych ilościach co najmniej 2 kilogramów i 100 gramów marihuany, czynił przygotowania w ten sposób, że udzielił ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) środek odurzający w postaci próbki marihuany w ilości ok. 10 gramów ,a następnie realizując uprzednio powzięty zamiar działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1) w nocy z 28 na 29 czerwca 2011 r. w K. woj. (...) w hotelu (...) usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ilości 2 kilogramów i 100 gramów, o wartości 16.000 złotych w ten sposób, że nabył je od nieustalonych osób , a następnie zbył je innym ustalonym osobom(policjantom pod przykryciem) celem dalszej przez nich odsprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k.

przy czym przyjął, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. **wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100(stu) stawek dziennych ustalając stawkę dzienną za równoważną kwocie po 40 (czterdzieści) zł** oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w łącznej kwocie 20.650 zł (dwadzieścia tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych);

3. uznał P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

4. w ramach czynu opisanego w pkt. VI aktu oskarżenia uznał P. K. za winnego tego, że w nocy z 28 na 29 czerwca 2011 r. na trasie pomiędzy N. i O., w województwie (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił ustalonym osobom pomocy w uprawie konopi innych niż włókniste, w ten sposób ,że przekazał dwa krzaki konopi oraz odżywki w płynie tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;**

5. w ramach czynów opisanych w pkt. VII i VIII aktu oskarżenia uznał P. K. za winnego tego, że w dniach 26-27 lipca 2011 r. w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci 2 kilogramów i 600 gramów marihuany, o wartości 54.600 złotych, w ten sposób, że zbył je odpłatnie innym ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) celem dalszej przez nich odsprzedaży, a także czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy – (...) w ten sposób, że nieodpłatnie udzielił ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) próbkę tej substancji w ilości 0,74 grama, celem podjęcia decyzji o przyszłym zakupie, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 57 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. **wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając stawkę dzienną za równoważną kwocie po 40 (czterdzieści) zł;**

6. uznał P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. IX aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

7. uznał P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. X aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności** oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 40 (czterdzieści) zł;

8. uznał P. K. za winnego czynów opisanych w pkt. XI i XII aktu oskarżenia z tym że ustalił, iż osobie o imieniu A. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości ok. 10 gramów udzielił nieodpłatnie i przyjął, że przestępstw z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. **wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

9. uznał P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XIII aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. **wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

10. w ramach czynu opisanego w pkt. XIV aktu oskarżenia uznał P. K. za winnego tego, że w okresie od 2010 r. do lipca 2011 r. w P., udzielił pomocy nieustalonym osobom w przerobieniu dokumentów, w celu użycia ich za autentyczne, tj.

- prawa jazdy nr (...), w ten sposób, że przekazał swoje zdjęcie wiedząc, że zostanie ono wklejone w blankiet dokumentu, wypełniony następnie danymi innej osoby - G. K.,

- paszportu nr (...) na nazwisko G. K. w ten sposób, że przekazał swoje zdjęcie, wiedząc, że zostanie ono wklejone w miejsce zdjęcia właściciela,

- prawa jazdy nr (...), w ten sposób, że udostępnił swoje zdjęcie wiedząc, że zostanie ono wklejone w blankiet dokumentu, wypełniony następnie danymi innej osoby - K. Z.,

tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. **wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

11. uznał **D. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XV części wstępnej wyroku z tym że przyjmuje, iż oskarżony swoim zachowaniem zamierzonego celu nie osiągnął oraz, że z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. **wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając stawkę dzienną za równoważną kwocie po 40 (czterdzieści) zł oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 8.000 zł (osiem tysięcy złotych);**

12. uniewinnił oskarżonego D. K. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt. XVI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

13. uznał D. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XVII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

14. w ramach czynu opisanego w pkt. XVIII aktu oskarżenia uznał D. K. (1) za winnego tego, że w okresie od listopada 2010 r. do lipca 2011 r. w P. w woj. (...), działając w zamiarze, aby P. K. dokonał, czynu zabronionego, polegającego udzieleniu innej osobie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości około 10 gramów, ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że w tym celu skontaktował go z nieustalonym mężczyzną o imieniu A., który przyjął wyżej wymienione narkotyki, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

15. w ramach czynów opisanych w pkt. XIX i XX aktu oskarżenia uznał **B. S. (1)** za winnego tego, że:

a. w nocy z 6 na 7 czerwca 2011 r. w O. ,woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości 1 kilograma o wartości 9.300 zł. w ten sposób, że nabył je od nieustalonych osób i

za pośrednictwem P.K.y zbył je innym ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) celem dalszej przez nich odsprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k.

b. w dniu 15 czerwca 2011 r. w K. woj. (...) w hotelu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. w zamiarze wprowadzenia do obrotu środka odurzającego w znacznych ilościach co najmniej 2 kilogramów i 100 gramów marihuany czynił przygotowania, w ten sposób, że za pośrednictwem P.K.y udzielił ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) środek odurzający w postaci próbki marihuany w ilości ok. 10 gramów ,a następnie realizując uprzednio powzięty zamiar działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. w nocy z 28 na 29 czerwca 2011 r. w K. ,woj. (...) usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ilości 2 kilogramów i 100 gramów, o wartości 16.000 złotych w ten sposób, że nabył je od nieustalonych osób , a następnie zbył je za pośrednictwem P.K.y innym ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) celem dalszej przez nich odsprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k.

przy czym przyjął, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. **wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając stawkę dzienną za równoważną kwocie po 40 (czterdzieści) zł** oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w łącznej kwocie 12.650 zł (dwanaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych);

16. uznał B. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXI części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, i za to na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

17. w ramach czynów opisanych w pkt. XXII i XXIII aktu oskarżenia uznał oskarżonego B. S. (1) za winnego tego, że w dniach 26-27 lipca 2011 r w K. ,woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci 2 kilogramów i 600 gramów marihuany o wartości 54.600 złotych w ten sposób, że zbył je odpłatnie innym ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) celem dalszej przez nich odsprzedaży, a także czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy – (...) w ten sposób, że nieodpłatnie udzielił ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) próbkę tej substancji w ilości 0,74 grama, celem podjęcia decyzji o przyszłym zakupie, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 57 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. **wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając stawkę dzienną za równoważną kwocie po 40 (czterdzieści) zł;**

18. uznał B. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXIV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. **wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

19. w ramach czynu opisanego w pkt. XXV aktu oskarżenia uznał **oskarżonego T. W. (1)** za winnego tego, że w nocy z 6 na 7 czerwca 2011 r w O. w województwie (...) działając w zamiarze, aby P. K. dokonał czynu zabronionego, polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci 2 kilogramów marihuany oraz znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 1 kilograma amfetaminy ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że w tym celu udostępnił P. K. i innym ustalonym osobom (policjantom pod przykryciem) pomieszczenia prowadzonej przez siebie pizzerii (...), gdzie dokonana została transakcja nabycia narkotyków, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając stawkę dzienną za równoważną kwocie po 40 (czterdzieści) zł;**

20. uznał **oskarżonego A. L.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXVII aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

21. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec **P.K.y** kary jednostkowe pozbawienia wolności i kary grzywny i **wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając stawkę dzienną za równoważną kwocie po 40 (czterdzieści) zł;**

22. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec **D. K. (1)** kary jednostkowe pozbawienia wolności i **wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

23. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec **B. S. (1)** kary jednostkowe pozbawienia wolności i kary grzywny i **wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i łączną karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając stawkę dzienną za równoważną kwocie po 40 (czterdzieści) zł;**

24. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonych oskarżonym **T. W. (1)** i **A. L.** kar pozbawienia wolności na okres próby wynoszący **2 (dwa) lata,**

25. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- **P. K.** od dnia 27 lipca 2011 r. do dnia 1 marca 2013r.

- **D. K. (1)** od dnia 28 marca 2012 r. do dnia 1 marca 2013r.

- **B. S. (1)** od dnia 5 kwietnia 2012 r. do dnia 1 marca 2013r,

a nadto

- **T. W. (1)** od dnia 27 lipca 2011 r. do dnia 20 sierpnia 2011 r. na poczet orzeczonej kary grzywny i od dnia 20 sierpnia 2011 r. do dnia 5 października 2011 r. na poczet kary pozbawienia wolności na wypadek jej zarządzenia ,

- **A. L.** od dnia 5 kwietnia 2011 r. do dnia 6 kwietnia 2011 r. oraz dnia 9 lipca 2012 r. na poczet kary pozbawienia wolności na wypadek jej zarządzenia,

26. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił:

a) P. K.e dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych Nr 28/12 pod poz. 41, 42, 47 i 48, w postaci odpowiednio: kartki z zapiskami i pieczętkami, karty pamięci S. D. (...)nr (...), laptopa (...) model (...) nr s/n (...)(...) (...) z uszkodzeniami, aparatu fotograficznego C. P. (...) nr (...) z kartą pamięci (...);

b) B. S. (1) dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych Nr 28/12 pod poz. 1, 2, 24 i 54 w postaci odpowiednio: załącznika do umowy najmu lokalu w Ł. przy ul. (...), umowy najmu lokalu w Ł. przy ul. (...), karteczki papieru z zapiskami, jednostki centralnej komputera nr (...);

c) dowody rzeczowe w postaci dokumentów znajdujące się w aktach sprawy na k. 2102 zwrócił:

- Urzędowi Miasta w P. - dokument wystawiony na dane:

- A. P. – dowód osobisty nr (...),

- Urzędowi Miasta w Z. - dokumenty wystawione na dane:

• G. G. – dowód osobisty nr (...),

• Z. G. – dowód osobisty nr (...),

- Urzędowi Miasta w N. - dokument wystawiony na dane:

• P. R. – dowód osobisty nr (...),

- Urzędowi Miasta w B. - dokument wystawiony na dane:

• D. K. (2) – dowód osobisty A. (...),

- Urzędowi Miasta w L. - dokument wystawiony na dane:

• A. S. – dowód osobisty nr (...),

- Wydziałowi Komunikacji w Z. - dokumenty wystawione na dane:

• G. G. – prawo jazdy nr (...), dowód rejestracyjny o nr. (...), dowód rejestracyjny o nr. (...),

• Z. G. –prawa jazdy nr (...) oraz dowód rejestracyjny o nr. A. (...),

• S. G. - dowód rejestracyjny o nr. (...), dowód rejestracyjny o nr. (...),

- Wydziałowi Komunikacji w N. - dokumenty wystawione na dane:

• K. Z. – prawo jazdy nr (...),

• R. M. (2) – prawo jazdy nr (...),

- Wydziałowi Komunikacji w B. - dokument wystawiony na dane:

• J. J. - dowód rejestracyjny o nr. (...),

- Wydziałowi Komunikacji w K. - dokument wystawiony na dane

• M. S. - dowód rejestracyjny o nr. (...),

- Wydziałowi Komunikacji w O. - dokument wystawiony na dane:

- PHU (...). S. I M. (...) sp. jawna - dowód rejestracyjny o nr. (...),
- Wydziałowi Komunikacji w W. - dokument wystawiony na dane:
- M. O. - dowód rejestracyjny o nr. A. (...),
- M. O. - certyfikat polisy OC na pojazd o nr. rej. (...),
- Wydziałowi Paszportów w W. - dokument wystawiony na dane:
- A. M. – paszport o nr (...),

27. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych

a) opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr 28/12 pod poz. 6, 7, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 25, 26, 43, 49, 51, 52, 53, w postaci odpowiednio: kartonu tekturowego z napisem „(...) (...)” z papierem pakowym, kartonu tekturowego z napisem „(...) (...)”, telefonu komórkowego marki S. (...) (...) z kartą pamięci 1 GB, kartonu szarego z napisem „(...) (...)”, papieru ozdobnego (5 rolek), taśmy klejącej bez napisu, taśmy klejącej z podajnikiem z napisem (...), szpulki wstążki ozdobnej koloru niebieskiego, papieru ozdobnego (3 rulony), torby foliowej białej z zawartością trzech kokard ozdobnych, pudełka tekturowego (opakowanie wagi E.), plecaka z materiału w kolorze czarnym, torby foliowej z napisem „jestem eko – biało – zielona”, telefonu komórkowego marki N. (...) nr (...), telefonu komórkowego marki S. nr (...), telefonu komórkowego marki S. (...) S. nr (...) z kartą SIM P. (...), kartonu szarego rozdartego z napisem „(...) (...)”, kartonu szarego z napisem „(...) (...)”, torby turystycznej z materiału w kolorze czarno – czerwonym z uchwytami, opakowania po karcie SIM P. o nr (...);

a nadto poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodów:

b) w postaci śladów osmologicznych, biologicznych i odbitek linii papilarnych - poz. 55-59 wykazu dowodów rzeczowych Nr 28/12,

c) dokumentów: prawa jazdy nr (...), prawa jazdy nr (...), paszportu (...) – k. 2102 akt sprawy,

28. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych:

- Nr 28/12 pod. poz. 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 45, 46, 50, w postaci odpowiednio: pojemnika koloru szarego z zawartością ziemi, pojemnika w kształcie walca z logiem B. z zawartością ziemi, butelki PET z bordowym płynem, proszku koloru białego o wadze 2,15, kieliszka szklanego, butelki typu PET z płynem, butelki typu PET z płynem, sierpa, butelki typu PET z przezroczystym płynem, kosy, wagi kuchennej elektronicznej;

29. na podstawie art. art. 627 § 1 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat od kar:

- od oskarżonego P.K.y kwotę 2.200 zł,
- od oskarżonego D. K. (1) kwotę 800 zł,
- od oskarżonego B. S. (1) kwotę 1600 zł,
- od oskarżonego T. W. (1) kwotę 700 zł,
- od oskarżonego A. L. kwotę 120 zł,

a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od obciążania ich poniesionymi wydatkami w sprawie.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator oraz oskarżeni.

Prokurator zaskarżył wyrok w części na niekorzyść oskarżonych: P.K.y w zakresie czynów opisanych w pkt 1, 2, 5, 10 części dyspozytywnej wyroku D. K. (1) w zakresie czynu opisanego w pkt 11 oraz B. S. (1), w zakresie czynów opisanych w pkt 15 i 17 części dyspozytywnej wyroku.

Orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 13 § 1 kk, polegającą na jego niezasadnym zastosowaniu wynikającym z wyrażenia błędnego poglądu prawnego, że niewywołanie przy podżeganiu do przestępstw opisanych w pkt 1 pkt a i b części dyspozytywnej wyroku, dotyczących zabójstwa oraz spowodowania ciężkich obrażeń ciała połączonych ze zgwałceniem, u osób nakłanianych zamiaru podjęcia określonej czynności stanowiącej realizację czynów zabronionych, stanowi jedynie usiłowanie popełnienia tych czynów, podczas gdy prawidłowa wykładnia art. 18 § 2 kk, także w odniesieniu do przepisu art. 20 k.k. powinna prowadzić do wniosku, iż podżeganie stanowi samoistny typ czynu zabronionego i dla jego bytu nie jest niezbędne by działanie podjęte przez nakłaniającego wywołało skutek w postaci powstania zamiaru w psychice nakłanianego, bowiem działa on w granicach swojej umyślności swojego zawinienia i zamiaru;

2. obrazę przepis prawa materialnego, a mianowicie art. 13 § 1 kk, polegającą na jego niezasadnym zastosowaniu w następstwie wyrażenia błędnego poglądu prawnego, że skoro odbiorcami środków odurzających byli funkcjonariusze Policji działający „pod przykryciem”, to okoliczność ta wyklucza możliwość dokonania przez P. K., D. K. (1) i B. S. (1) przestępstw wprowadzenia obrotu znacznych ilości środków odurzających z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii opisanych odpowiednio w pkt. 2, 5, 11, 15 i 17 części dyspozytywnej wyroku i stanowi jedynie formę stadialną realizacji przestępstwa w postaci usiłowania, podczas gdy sprawcy nie znając właściwości osobistych odbiorców narkotyków zrealizowali wszystkie znamiona dokonania;

3. obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 18 § 3 kk, polegającą na niesłusznym przyjęciu, że czyn opisany w pkt 10 części dyspozytywnej wyroku polegający na dostarczeniu przez P. K. wszystkich niezbędnych materiałów podrobienia dla siebie przez fałszerza dokumentów stanowi pomocnictwo przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. podczas gdy fakt przekazania własnych zdjęć nieustalonym osobom celem wklejenia ich w blankiety dokumentów zawierających dane osobowe innych osób, a następnie odebranie sfalszowanych dokumentów w celu ich użycia za autentyczne wskazują, iż wypełnił on swoim zachowaniem jako współsprawca wszystkie znamiona dokonania przestępstwa z art. 270 § 1 kk.

Podnosząc te zarzuty prokurator wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 a i b części dyspozytywnej wyroku dotyczącej P.K.y poprzez przyjęcie, że niżej wymienione czyny nie stanowią usiłowania i wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 kk, i wymierzenie mu w granicach ustawowego zagrożenia za kary:

- za czyn opisany w pkt 1 a – 15 lat pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w punkcie 1 b – 5 lat pozbawienia wolności,

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2a i b części dyspozytywnej wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 kk;

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 5 części dyspozytywnej wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 kk;

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 10 części dyspozytywnej wyroku poprzez przyjęcie, że czyn ten stanowi dokonanie i wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 18 § 3 kk.

Orzeczenie na podstawie art. 91 § 2 kk kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze – 15 lat pozbawienia wolności.

2. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 11 części dyspozytywnej dotyczącej D. K. (1), poprzez przyjęcie, że czyn ten stanowi dokonanie i wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 kk.

3. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 15 a i b i 17 części dyspozytywnej dotyczącej B. S. (1), poprzez przyjęcie, że czyny te stanowią dokonanie i wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 kk.

Obrończyni oskarżonego P.K.y zaskarżyła wyrok w pkt. 1, 2, 4, 5, 6, 8, 9 i 10 jego części dyspozytywnej oraz w pkt 21 jego części dyspozytywnej tj. w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 13 § 2 kk poprzez jego niezastosowanie w ramach kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 2 oraz 5 części dyspozytywnej wyroku oraz art. 14 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie jako podstawy wymiaru kary za w/w występki, mimo iż zachowanie oskarżonego nosiło znamiona nieudolnego usiłowania wprowadzania do obrotu środków odurzających;

- art. 22 § 2 kk oraz art. 60 § 1 i § 6 kk poprzez ich niezastosowanie w ramach podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn opisany w pkt 1 ppkt b części dyspozytywnej wyroku, mimo, iż czynu, do którego oskarżony usiłował podzegać nawet nie usiłowano dokonać oraz za czyn przypisany mu w pkt 4 części dyspozytywnej wyroku, mimo, iż czynu, do którego popełnienia oskarżony ewentualnie udzielił pomocy nawet nie usiłowano dokonać i oczywistym było, iż powyższe czyny (pkt. 1 ppkt b oraz pkt 4 części dyspozytywnej) dokonane nie będą;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. poprzez zbyt dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w błędnej interpretacji zeznań świadków anonimowych (...), (...), (...) oraz (...), której wynikiem jest niesłuszne przyjęcie, jakoby oskarżony podzegał świadków (...) oraz (...) do nakłonienia innej osoby (...) do dokonania zabójstwa B. S. (2) oraz Ł. S., podczas gdy z treści zeznań wszystkich świadków anonimowych wynika, iż (...) oraz (...) mieli jedynie skontaktować oskarżonego z osobą, która podjęłaby się dokonania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu Ł. S., jak również wyrażającą się w pominięciu wyjaśnień współoskarżonego D. K. (1) złożonych na rozprawie w dniu 6 listopada 2012 r. w których podał on, iż oskarżony P. K. nie brał razem z nim udziału w procederze uprawy konopi innych, niż włókniste oraz w sposób logiczny wyjaśnił przyczyny wcześniejszego pomawiania o popełnienie tego czynu, a także w pominięciu części zeznań świadka M. Ż. złożonych na rozprawie w dniu 18 grudnia 2012 r. w których zaprzeczyła ona, by miała wiedzę na temat uprawiania przez oskarżonego konopi innych, niż włókniste i wyjaśniła w logiczny sposób przyczynę swoich poprzednich zeznań w tym przedmiocie;

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości co do dokonania przez niego czynu przypisanego mu w pkt 8 części dyspozytywnej wyroku, a mającego polegać na udzieleniu osobie o imieniu A. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w świetle faktu, iż współoskarżony D. K. (1) na rozprawie w dniu 6 listopada 2012 r. wyjaśnił, iż nie wie, czy doszło do spotkania i transakcji między oskarżonym P. K., a osobą o imieniu A. oraz w świetle faktu, iż nie ustalono personaliów wyżej wskazanej osoby, co nie pozwoliło na jej przesłuchanie przed Sądem i tym samym uniemożliwiło poczynienie nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na niesłusznym przyjęciu, jakoby oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt 1a, 6 oraz 8 części dyspozytywnej wyroku, mimo, iż materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia takiego wniosku;

4. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyny opisane w pkt 9 i 10 części dyspozytywnej wyroku, w sytuacji gdy okoliczności ich popełnienia uzasadniały wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Podnosząc powyższe zarzuty obrończyni oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów opisanych w pkt I, IX oraz XII części wstępnej wyroku;
 - zakwalifikowanie czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku zgodnie z pkt 1 ppkt b części dyspozytywnej i wymierzenie oskarżonemu za niego kary w niższym wymiarze, z zastosowaniem jako podstawy jej wymiaru art. 22 § 2 k.k. oraz art. 60 § 1 i § 6 k.k.;
 - zakwalifikowanie czynów opisanych w pkt. 2 i 5 części dyspozytywnej wyroku przy zastosowaniu art. 13 § 2 k.k. i wymierzenie za nie oskarżonemu kary w niższym wymiarze, z zastosowaniem dobrodziejstwa jej nadzwyczajnego złagodzenia na podstawie art. 14 § 2 k.k. oraz art. 60 § 1 i § 2 k.k.
 - wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt. 4 części dyspozytywnej wyroku kary w niższym wymiarze, przy zastosowaniu art. 22 § 2 k.k. oraz art. 60 § 1 i § 6 k.k.;
 - wymierzenie oskarżonemu za czyny opisane w pkt. 9 i 10 części dyspozytywnej wyroku kary w niższym wymiarze;
 - wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w niższym wymiarze
- ewentualnie
- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrończyni oskarżonego D. K. (1) zaskarżyła powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. XV części wstępnej wyroku na korzyść oskarżonego D. K. (1).

Wyrokowi temu zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 kpk mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na dokonaniu przez Sąd I instancji, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, dowolnej oceny dowodów,
2. niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu fonoskopii celem ustalenia czy głosy rozmówcy na nagranych materiałach niejawnych należą do oskarżonego D. K. (1),
3. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 5 § 2 kpk mającą wpływ na treść wyroku polegającą na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do przypisania D. K. (1) sprawstwa i winy w zakresie zarzucanych mu czynów, podczas gdy wnikliwa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego winna doprowadzić do uznania, że nie popełnił on zarzucanych mu czynów.

Mając powyższe na uwadze obrończyni oskarżonego wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie D. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XV części wstępnej wyroku i wymierzenie mu za czyny opisane w pkt. XVII i XVIII kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tejże kary na okres lat 2

ewentualnie

- uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych B. S. (1), T. W. (1) zaskarżył wyrok w zakresie czynu opisanego w pkt 15, 16, 17, 18, 19 i 23 części dyspozytywnej wyroku w całości na korzyść oskarżonych, zarzucając temu wyrokowi:

- I. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia,

- a to art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań świadków anonimowych złożonych w toku postępowania, i uznanie, że są one rzeczowe, logiczne i co do istoty konsekwentne, a także raportów z analizy połączeń telefonicznych oraz materiałów niejawnych przekazanych przez organ prokuratorski, a następnie dokonanie na ich podstawie ustaleń faktycznych, podczas gdy zeznania przywołanych świadków są niespójne, niejasne, sprzeczne wewnątrz, natomiast materiały niejawne zawierają istotny brak nieustalenia tożsamości rozmówców, których rozmowy zostały zarejestrowane, przy jednoczesnym bezzasadnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonych, w których nie przyznali się do winy, a także kwestionowali fakt prowadzenia odtworzonych na rozprawie rozmów telefonicznych, a także zeznaniom złożonym przez świadka W. P. i P. P. (2), w zakresie dotyczącym posiadania broni przez B. S. (1),

- a to art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez

1) naruszenie zakazu czynienie niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów, przejawiający się w ustaleniu, iż:

- oskarżony B. S. (1) wspólnie i w porozumieniu z P. K. i D. K. (1) usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, a także środków odurzających w postaci marihuany, a także czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy, w sytuacji gdy z dowodów, na których Sąd się oparł w tym zakresie, nie sposób ustalić, by istniało jakiegokolwiek porozumienie pomiędzy B. S. (1), a wymienionymi w zarzucie osobami, a więc dowody, którym Sąd dał wiarę stworzyły „lukę” w możliwości przyjęcia, że oskarżony B. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, tj. wątpliwości co do nastąpienia zdarzeń opisanych w akcie oskarżenia, natomiast Sąd tak powstałą „lukę”, wobec braku możliwości jej realnego usunięcia, przy braku w tym zakresie poszlak, a tym bardziej dowodów bezpośrednich, usunął w formie domniemania wystąpienia w/w zdarzeń, a więc rozstrzygnął powstałe wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, tym bardziej jeżeli zważy się, że z materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej wynika, iż dostawcą środków odurzających i substancji psychotropowych będących przedmiotem transakcji P.K.y ze świadkami anonimowymi policjantami pod przykryciem, był P. C. oraz B. S. (3) i mężczyzna o imieniu R.,

- oskarżony B. S. (1) w kwietniu 2012 r. w Ł. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną, w sytuacji gdy zeznania świadków W. P. i P. P. (2) przeczą powyższemu,

- oskarżony T. W. (1) udostępnił P. Klubie pomieszczenia prowadzonej przez siebie pizzerii (...) działając w zamiarze, aby P. K. dokonał czynu zabronionego w sytuacji gdy przeczą powyższemu wyjaśnienia P.K.y, zeznania P. P. (3), a zeznania świadków anonimowych, na których oparł się Sąd pozostają w wewnętrznej sprzeczności,

- a to art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z zeznań świadka P. C., będącego uprzednio współoskarżonym w przedmiotowej sprawie, w sytuacji gdy z ujawnionych na rozprawie dowodów, w tym materiałów niejawnych stanowiących podstawę czynionych ustaleń oraz depozycji świadków anonimowych, a to (...), który zeznał, iż oskarżony K. „ miał narkotyki z Holandii od swojego brata”. Ponadto zeznał, iż „ wg P. P. (4) dostarczy mu marihuanę doskonałej jakości i dawał mu próbkę narkotyków, które przywiózł mu P.”. Powyższe dowodzi, iż to ta osoba była dostawcą środków odurzających i substancji psychotropowych, a zatem konieczne było przeprowadzenie dowodu z jej przesłuchania na okoliczność ilości i źródła pochodzenia narkotyków będących przedmiotem transakcji P. K.y i policjantów pod przykryciem, celem jednoznacznego wykluczenia B. S. (1) jako uczestnika obrotu,

- a to art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii w celu dokonania indywidualnej identyfikacji rozmówców ujawnionych w toku rozprawy głównej zapisów rozmów telefonicznych, stanowiących wyłączną podstawę stwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonego B. S. (1), i dokonanie na podstawie tychże nagrań ustaleń faktycznych w sprawie w sytuacji, gdy uczestnicy nagranych rozmów telefonicznych nie zostali ustalen, a zatem przedmiotowy dowód jest nieprzydatny dla dokonania jakichkolwiek ustaleń faktycznych w sprawie,

- a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez wadliwe sporządzenie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający prześledzenie i skontrolowanie wydanego w sprawie orzeczenia Sądu, a w szczególności poprzez

1) wyłącznie opisane okoliczności sprawy w części faktycznej uzasadnienia wydanego w sprawie wyroku, a następnie zbiorcze („pakietowe”) wyliczenie dowodów, na których Sąd I instancji miał się oprzeć przy dokonywaniu rzeczonych ustaleń, nie wskazując przy tym, na jakich konkretnie dowodach oparł się przy dokonywaniu ustaleń w sprawie, a także którym dowodom dał wiarę i dlaczego oraz którym dowodom odmówił wiary,

2) braku ustalenia w części faktycznej uzasadnienia wyroku dotyczącego czynu opisanego w pkt 18 części dyspozytywnej wyroku dotyczącego posiadania broni przez B. S. (1),

3) sporządzenie uzasadnienia wyroku z pominięciem wskazania faktów jakie Sąd I Instancji uznała nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i braku spójnego i logicznego uzasadnienia, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, jak choćby zeznań W. P. i P. P. (2) w zakresie posiadania przez B. S. broni, a także zeznań świadka anonimowego (...) w zakresie dostarczania środków odurzających P.K.e przez P. C., w szczególności braku spójnego i logicznego wyjaśnienia istotnych różnic w treści zeznań świadków anonimowych, którzy odmiennie przedstawili miejsce i okoliczności „badania” nabywanych narkotyków, z jednej strony wskazując, iż miało to miejsce w pojeździe zaparkowanym przed pizzerią (...), innym razem, że w pizzerii, która to okoliczność miała stanowić dowód na świadomość T. W. co do celu udostępnienia lokalu, a które to zeznania stanowiły w istocie wyłączną podstawę ustalenia przez Sąd sprawstwa i winy oskarżonego;

II. spowodowany licznymi i poważnymi uchybieniami natury procesowej błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezprawnym i nieuzasadnionym przyjęciu, że:

- oskarżony B. S. (1) wspólnie i w porozumieniu z P. K. i D. K. (1) usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, a także środków odurzających w postaci marihuany, a także czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy, w sytuacji gdy powyższe nie znajduje potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie, a zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy wręcz temu przeczy, a w szczególności zeznania świadka anonimowego (...), którym Sąd w całości dał wiarę, a który kategorycznie zeznał, iż oskarżony K. „ miał narkotyki z Holandii od swojego brata”. Ponadto zeznał, iż „ wg P. P. (4) dostarczy mu marihuanę doskonałej jakości i dawał mu próbkę narkotyków, które przywiózł mu P.”, a nadto by B. S. (1) w kwietniu 2012 r. w Ł. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną, w sytuacji gdy B. S. (1) nie był mieszkańcem lokalu, w którym ujawniono broń palną, został w tym lokalu jedynie zatrzymany przez policję, przy czym broń palna została ujawniona wśród rzeczy nie należących do B. S., a z zeznań świadków W. P. i P. P. (2) jednoznacznie wynika, iż B. S. nie był ani posiadaczem, ani właścicielem broni, którą na długo przed przybyciem S. do mieszkania znaleźli w/w świadkowie. Oskarżony B. S. (1) swoim przestępczym działaniem naruszył dobro prawem chronione w postaci życia i zdrowia człowieka zagrożonego używaniem środków odurzających, podczas gdy jak wynika z treści uzasadnienia Sądu, owe dobro nie było działaniem oskarżonego zagrożone, albowiem stroną transakcji mieli być policjanci pod przykryciem, która to okoliczność wykluczała możliwość przyjęcia „dokonania” rozpatrywanych przestępstw, a tym samym wprowadzenia narkotyków do obrotu,

2) oskarżony T. W. (1) udostępnił P. Klubie pomieszczenia prowadzonej przez siebie pizzerii (...) działając w zamiarze, aby P. K. dokonał czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych i środków odurzających w sytuacji gdy zgromadzone w sprawie dowody, a w szczególności zeznania P. P. (3), zeznania świadków anonimowych złożone na rozprawie głównej, a także wyjaśnienia P. Klubu i (...) nie pozwalają na powyższe,

alternatywnie

na wypadek uznania przez Sąd Apelacyjny, iż Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego T. W. (1) wyrokowi w pkt 19 części dyspozytywnej zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 60 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie, że oskarżony T. W. (1) udostępnił P. Klubie pomieszczenia prowadzonej przez siebie pizzeri (...) działając w zamiarze, aby P. K. dokonał czynu zabronionego tj. czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego możliwym jest przypisanie T. W. (1) co najwyżej sprawstwa z art. 60 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a to nie powiadomienia organów ścigania będąc właścicielem zakładu gastronomicznego, mając wiarygodną wiadomość o popełnieniu przestępstwa określonego w art. 56, 58 lub 59 na terenie tego lokalu.

Obrońca oskarżonych wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie obu oskarżonych od wszystkich zarzuconych im czynów,

ewentualnie

- o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Złożone apelacje okazały się częściowo zasadne.

Odnosząc się do apelacji obrończyni oskarżonego P.K.y.

Słusznie podnosi skarżąca zastrzeżenia do ustaleń faktycznych stanowiących podstawę skazania oskarżonego P. K.y za przestępstwo przypisane mu w pkt 1a zaskarżonego wyroku. Rację ma obrończyni twierdząc, że z dowodów, które Sąd Okręgowy przyjął za podstawę owych ustaleń tj. zeznań świadka anonimowego (...) (występującego pod imieniem M.) oraz zeznań świadka anonimowego (...) (występującego pod imieniem D.) wynika, że rola (...) oraz (...) ograniczała się jedynie do skontaktowania oskarżonego z potencjalnym wykonawcą jego zlecenia. Wymienieni funkcjonariusze Policji działający pod przykryciem zgodnie zeznali, że P. K. poszukiwał osoby, która dokonała by zabójstwa Ł. S. oraz B. S. (2). Wypowiedzi i działania oskarżonego nigdy nie przybrały formy nakłaniania tychże funkcjonariuszy do podżegania kolejnej osoby do zabójstwa Ł. S. oraz B. S. (2). Rola (...) i (...) ograniczyć się miała jedynie do znalezienia potencjalnego wykonawcy zlecenia, nie zaś do jego podżegania w imieniu oskarżonego. Przeciwnie ustalenia Sądu I Instancji są całkowicie dowolne. Świadek anonimowy (...) zeznał: „(...) ja poinformowałem go, że mamy taką osobę, która przyjmuje zlecenia. O szczegółach będą obydwaj rozmawiać osobiście i bez świadków, gdy spotkają się.” (k. 199v-200). „ Ja załatwiłem, skontaktowałem killera z P. ” (k. 3001). Podobnie (...) zeznał na rozprawie: „ P. mówił, że potrzebny mu jest ktoś, kto mógłby się tym zająć. (...) Powiedzieliśmy tylko P. że rozejrzemy się za takim człowiekiem (...)”. Trafnie zatem wywodzi skarżąca, że przytoczone wyżej fragmenty zeznań świadków jednoznacznie wskazują na to, że oskarżony nie podejmował wobec (...) i (...) czynności nakłaniających do finalnego skutku w postaci przestępstwa na szkodę Ł. i B. S. (2), a jedynie oczekiwał od nich pomocy polegającej wyłącznie na skontaktowaniu z wykonawcą zlecenia. Dowolne zatem jest ustalenie Sądu Okręgowego, że (...) i (...) w imieniu oskarżonego, niejako go reprezentując, mieli za zadanie podżegać „killera” do dokonania czynu zabronionego. Oskarżony za ich pośrednictwem szukał kontaktu z wykonawcą zlecenia, a nie wykorzystywał ich jako pośrednich wykonawców jego woli. To wszystko nie oznacza wszak, że oskarżony, zwracając się do (...) i (...) o znalezienie osoby, która dokonałaby zabójstwa B. S. (2) i Ł. S., nie dopuścił się przestępstwa. (Na marginesie zaznaczyć należy, że ustalenie takiego zachowania oskarżonego, deklarującego, że zależy mu na pozbawieniu życia obojga pokrzywdzonych, znajduje podstawę w zeznaniach wskazanych funkcjonariuszy Policji - przyp. SA). Czyn taki zakwalifikować należy jednak jako usiłowanie podżegania do pomocnictwa (a nie do podżegania – przyp. SA) w zabójstwie S.. Znalezienie „killera” ułatwiało oskarżonemu niewątpliwie popełnienie planowanej zbrodni. Podżegane osoby miały świadomość (przewidywały i godziły się), w jakim celu oskarżony chce wykorzystać kontakt z przyszłym zabójcą. Nie ma znaczenia dla odpowiedzialności za przestępstwo usiłowania podżegania do pomocnictwa w zabójstwie B. S. (2) i Ł. S. fakt, że ostatecznie oskarżony zlecił (...) „jedynie” spowodowanie ciężkiego uszczerbku

na zdrowiu połączonego ze zgwałceniem Ł. S.. Pierwotny bowiem zamiar zabójstwa Ł. i B. S. (2), istniejący w dacie usiłowania nakłaniania do znalezienia płatnego zabójcy, przerodził się w zamiar spowodowania ciężkiego uszkodzenia ciała Ł. S. już po nakłonieniu do znalezienia „killera”. Z tych oto względów Sąd Apelacyjny dokonał korekty opisu czynu zawartego w pkt 1 a zaskarżonego wyroku i zakwalifikował go jako przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 1, 2, 3 k.k. (usiłowanie podżegania do pomocnictwa do kwalifikowanego zabójstwa).

Poza sporem jest, że czynu, którego popełnienie ułatwić mieli (...) i (...) nie usiłowano dokonać. Droga od podżegania poprzez znalezienie zabójcy pokrzywdzonych do ich zabójstwa była tak odległa, że „w międzyczasie” krystalizował się ostateczny zamiar oskarżonego co do osoby pokrzywdzonej i zakresu pokrzywdzenia, niebezpieczeństwo dla pokrzywdzonych było dość oddalone, stąd zastosowanie art. 22 § 2 k.k. poprzez odstąpienie od wymierzenia kary za ten czyn jawi się jako uzasadnione.

Nie znalazł natomiast podstaw Sąd Apelacyjny, by w oparciu o przepis art. 22 § 2 k.k. nadzwyczajnie złagodzić karę za czyn przypisany P. Klubie w pkt 1 b zaskarżonego wyroku. Prawdą jest, że i w tym przypadku czynu zabronionego (spowodowania ciężkich obrażeń ciała i zgwałcenia Ł. S.) nie usiłowano dokonać. Nie mniej jednak niebezpieczeństwo dla dobra prawnego było bardziej realne niż we wcześniej omawianym przypadku. Zamiar oskarżonego był tu już ugruntowany. Przekazał „zleceniobiorcy” (określanemu jako killer) zaliczkę na poczet wynagrodzenia za wykonanie zlecenia w kwocie 1500 zł, zawiózł go pod dom pokrzywdzonego pokazując miejsce zamieszkania. Uwzględniając nadto społeczną szkodliwość czynu, do którego oskarżony usiłował nakłonić „killera”, kara oscylująca w dolnej granicy ustawowego zagrożenia nie nosi cech rażącej surowości.

Nie można się zgodzić z obrończynią P.K.y, że przyjęcie przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej czynów z zastosowaniem art. 13 § 1 k.k. nie było wystarczające. Oczywiście należy przyjąć, że działający pod przykryciem policjanci nie mieli zamiaru sprzedaży na rynku nabytych od oskarżonego środków narkotycznych i prawdopodobieństwo dalszego nimi obrotu było znikome. Nie oznacza to jednak, że działanie oskarżonego można ocenić jako usiłowanie nieudolne o którym mowa w art. 13 § 2 k.k. Oskarżony istotnie nie miał świadomości, komu sprzedaje środki odurzające i nie zdawał sobie sprawy, iż jego działanie z góry skazane jest na niepowodzenie. W związku z powyższym realne zagrożenie naruszenia porządku prawnego przez dalszą odsprzedaż na rynku środków odurzających było bardzo mało prawdopodobne, wręcz znikome. Z nieudolnością usiłowania w rozumieniu art. 13 § 2 k.k. mamy jednak do czynienia dopiero wówczas, gdy **dokonanie okaże się obiektywnie niemożliwe**, przy czym owa - oceniana ze stanowiska ex ante - niemożliwość dokonania musi stanowić konsekwencję braku przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego (brak tzw. przedmiotu czynności wykonawczej) albo użycia niewłaściwego środka, który nie nadaje się do osiągnięcia zamierzonego rezultatu. Sprawca podejmujący usiłowanie nie jest oczywiście świadom jego nieudolności (niemożności dokonania), gdyby bowiem uświadamiał ją sobie, to - postępując racjonalnie - powinien zrezygnować z podejmowania tego rodzaju prób. [por. wyrok SN z dnia 29 listopada 1976 r., I KR 196/76, OSNKW 1977, nr 6, poz. 61]. A contrario, należy stwierdzić, że z udolnym usiłowaniem mamy do czynienia wówczas, gdy w warunkach, w jakich sprawca podjął próbę realizacji znamion czynu zabronionego, dokonanie było obiektywnie możliwe, czyli prawdopodobne. Obojętny jest przy tym stopień prawdopodobieństwa, który niekiedy może się okazać bardzo niski, co nie pozbawia jednak usiłowania cechy udolności. Oskarżony sprzedał narkotyki osobom, od których woli zależał ich dalszy los, z przekonaniem, że odbiorcy przeznaczą je do dalszej odsprzedaży. Podjęte w tym kierunku usiłowanie - nawet gdybyśmy stopień prawdopodobieństwa realizacji zamierzonego czynu ocenili ex ante jako znikomy - jest mimo wszystko udolne. Sprawca użył bowiem właściwego środka (narkotyku) oraz przekazał go człowiekowi deklarującemu jego dalszą dystrybucję, stwarzając w ten sposób warunki, przy których dokonania nie da się całkowicie wykluczyć.

Nie podziela Sąd Apelacyjny zarzutów skarżącej co do kar orzeczonych, opisanych w pkt 2 i 5 części dyspozytywnej wyroku. Sąd Okręgowy miał tu na względzie wszystkie ważne dla tej materii okoliczności i wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Przedmiotem wprowadzenia do obrotu była taka ilość narkotyków, która istotnie przekraczała granicę znaczności. Bacząc także na rodzaj narkotyków, wielość przestępczych zachowań oskarżonego składających się na popełnienie omawianych przestępstw, determinację oskarżonego, upór i konsekwencję w dążeniu

do celu, angażowanie innych osób, dążenie do kontynuowania i zacieśniania współpracy z odbiorcami narkotyków, orzeczonej kary za rażąco surową uznać nie można.

Nie nasuwa zastrzeżeń kwalifikacja z art. 65 § 1 k.k. Oskarżony z przestępstw przypisanych mu w pkt 1 i 5 uczynił sobie stałe źródło dochodu. Świadczy o tym nie tylko ilość owych przestępstw, regularność, charakter rozwojowy, ale także skazanie za przestępstwo przypisane mu w pkt 6 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Podobnie jak wyżej należy ocenić zarzuty odnoszące się do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Nie dopuścił się do błędu Sąd I instancji czyniąc ustalenia determinujące skazanie P. K. za czyn przypisany mu w pkt 6 części rozstrzygającej wyroku. Mają one oparcie w wyjaśnieniach współoskarżonego D. K. (1), zeznaniach świadka M. Ż. oraz zeznaniach świadka (...). Ocena tych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., ponieważ była wszechstronna, odpowiadała zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego, uwzględniła, że dowody zostały przeprowadzone bezpośrednio przed Sądem. Sąd Okręgowy odniósł się do akcentowanych przez skarżącą kwestii tj. zmiany wyjaśnień D. K. (1) i zeznań świadka M. Ż. na rozprawie. Omówił je Sąd I Instancji na str. 37-38 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Odmienne stanowisko autorki apelacji jest zatem wyłącznie polemiczne. Pomija przy tym to, iż zmiana wersji przez D. K. (1) może wynikać stąd, że P. K. nie wskazywał na niego jako osobę z którą pozostawał w kontakcie telefonicznym i współdziałał w popełnieniu przestępstwa przypisanego w pkt 2 a zaskarżonego wyroku. Postawa K. mogła być zatem wyrazem swoistej "wdzięczności". Jeśli chodzi o zmianę zeznań przez M. Ż., to powody zmiany jej zeznań były irracjonalne i słusznie zdyskwalifikował je Sąd okręgowy na str. 38 uzasadnienia.

Nie jest dowolne ustalenie na podstawie wyjaśnień D. K. (1), że oskarżony P. K. dopuścił się czynu opisanego w pkt 8 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Wszak tenże oskarżony K. wyjaśnił (k. 1458), że skontaktował znajomego o imieniu A. z P. K., ponieważ rzeczony A. potrzebował amfetaminy w ilości ok. 10 g. Oskarżony K. poinformował K., że to załatwi i wyznaczył miejsce spotkania. Najistotniejsze jest jednak to, że później oskarżony K. potwierdził K., że przekazał narkotyki temu właśnie A.: „Potem P. powiedział, że już wszystko załatwił”.

Zarzuty dotyczące czynów w pkt 9 i 10 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku mają także charakter polemiczny ponieważ ograniczają się wyłącznie do forsowania prawdziwości wyjaśnień oskarżonego P.K.y. Tymczasem Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, dlaczego uznał te wyjaśnienia za nieprawdziwe i ocena ta respektuje zasady określone w art. 7 k.p.k. Szerzej do tej kwestii odniesie się Sąd Apelacyjny przy okazji omawiania zarzutów w apelacji Prokuratora.

Kwestionowane przez autorkę apelacji kary jednostkowe wymierzone P. Klubie, do których nie odniósł się jeszcze w powyższych wywodach Sąd Apelacyjny nie rażą surowością. Wszystkie one nie odbiegają znacząco od dolnych granic ustawowego zagrożenia. W należyтым stopniu uwzględniają okoliczności mające tutaj znaczenie, czyniąc zadość wymogom art.53 kk.

Z tych wszystkich powodów zaskarżony wyrok wobec P.K.y został w części zmieniony a w pozostałej, jako prawidłowy utrzymano go w mocy. Wymierzając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności – jako że dotychczasowe orzeczenie w tej materii utraciło moc wskutek zmiany jednej z kar podlegających łączeniu - zastosował Sąd Apelacyjny zasadę pełnej absorpcji. Decydujące znaczenie miało tu powiązanie czynów najsurowiej ukaranych, ujawnionych w ramach jednej akcji operacyjnej policji, zażegnanie w ten sposób grożącego niebezpieczeństwa, duży stopień dolegliwości płynący z najwyższej z kar jednostkowych oraz względy podmiotowe.

Na uwzględnienie zasługiwała apelacja obrońcy oskarżonego D. K. (1), podobnie jak apelacja obrońcy oskarżonych B. S. (1) i T. W. (1) w zakresie czynów przypisanych B. S. (5) w pkt 15, 16 i 17 części rozstrzygającej wyroku. W pozostałej części apelacja obrońcy oskarżonych S. i W. nie była zasadna.

Podstawowym błędem Sądu Okręgowego, słusznie wytkniętym przez apelujących, było niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu fonoskopii, celem ustalenia, czy głosy rozmówców zarejestrowane na nagraniach

stanowiących podstawę ustaleń faktycznych skazania w pkt 11 oraz 15, 16 i 17 części rozstrzygającej wyroku należą do oskarżonych D. K. (1) i B. S. (1). Nie ulega wątpliwości, że nagrania rozmów telefonicznych były tu kluczowe dla ustalenia odpowiedzialności karnej wymienionych oskarżonych. Oskarżeni po wysłuchaniu owych nagrań zaprzeczyli, że to ich głosy zostały zarejestrowane. Żaden z oskarżonych czy świadków nie wskazał na to, że na nagraniach jest zarejestrowany głos B. S. (1) lub D. K. (1). Owszem, prowadzenie rejestrowanych rozmów telefonicznych przy użyciu aparatu telefonicznego zarejestrowanego na oskarżonego, czy też u niego znalezione, pośrednio wskazuje, że rozmówcą jest taka osoba, ale kwestii tej ostatecznie nie rozstrzyga. Ekspertyza fonoskopijna wszelkie wątpliwości w tym zakresie by rozwiała. Nie chodzi tu wcale o poddanie badaniom wszystkich zarejestrowanych rozmów, ale tylko tych, na podstawie których Sąd Okręgowy ustala, że oskarżeni K. i S. współdziałali z P. K. w popełnieniu przypisanych przestępstw.

Kolejnym błędem Sądu orzekającego, trafnie akcentowanym przez obrońcę oskarżonych S. i W., był brak szczegółowej, umożliwiającej kontrolę instancyjną, a przede wszystkim realizację prawa do obrony, analizy treści utrwalonych rozmów telefonicznych. Sąd Okręgowy nie powiązał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – zarówno w jego części jawnej jak i niejawnej - treści tych rozmów z treścią pozostałych dowodów. Ustalenia w sprawstwie oskarżonych wyprowadził z ogólnikowego stwierdzenia, że w trakcie popełnienia przez P. K. przestępstw oskarżeni S. i K. pozostawali z nim w kontakcie telefonicznym. Sąd Apelacyjny zapoznając się z zarejestrowanymi rozmowami i komunikatami, przyznaje rację twierdzeniom skarżącego obrońcy o enigmatyczności wypowiedzi rozmówców, ogólnikowości sformułowań, które mogą prowadzić przez interpretację do różnych wniosków. Tym bardziej potrzebna była szczegółowa analiza treści owych rozmów i uzasadnienie ich przekładu na konkretne zachowania oskarżonych.

Forsowane przez skarżącego na gruncie omawianych rozmów telefonicznych wątpliwości, potęgują choćby zeznania świadka anonimowego (...), który zeznał, że z relacji oskarżonego P. K. wynikało, iż dostawcą narkotyków z Holandii jest osoba o imieniu P. zidentyfikowana przez oskarżonego K. jako P. C.. Pozostaje to w kolizji z ustaleniem, iż dostarczał je oskarżonemu klubie (...). Sąd Okręgowy zaniechał wyjaśnienia owych sprzeczności i nie przesłuchał P. C.. Podobnie nie odniósł się do dowodów, które z kolei potwierdzają tezę o współdziałaniu B. S. (1) z P. K.. Mowa tu o zeznaniach R. P. (k.1841,2919) i R. K.(K.1853,2919), które wskazują na to, że oskarżony S. prowadził plantację marihuany w Holandii i przywoził ją do Polski.

Nie popełnił natomiast Sąd Okręgowy błędu w ustaleniach przyjętych za podstawę skazania B. S. (1) za czyn z art. 263 § 2 kk. Teoretyczne wywody skarżącego w zakresie interpretacji znamion określonych w tym przepisie są trafne, Sąd Okręgowy jednak wbrew nim nie postąpił. Nie ma również dowolności w ustaleniu, że oskarżony posiadał przedmiotowy rewolwer, skoro znaleziono go w mieszkaniu w którym przebywał i ujawniono na nim ślady biologiczne oskarżonego. Sąd Apelacyjny podziela argumentację zawartą na stronie 41 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Dodać należy, że ujawniona broń była ukryta, co przeczy tezie, iż oskarżony przypadkowo tylko na nią się natknął, w sytuacji gdy – jak twierdzi skarżący – sporadycznie w mieszkaniu przebywał. Podobnie wykluczone jest, że najemcy mieszkania pokazywali, wręcz udostępniali oskarżonemu rzecz, której – jak powszechnie wiadomo – posiadanie jest zabronione. Kara wymierzona oskarżonemu za ten czyn nie odbiega wiele od dolnego progu ustawowego zagrożenia. Jeśli zważyć nadto na rodzaj posiadanej broni palnej, pełną sprawność, niebezpieczeństwo skutków jej użycia, okoliczności podmiotowe, karalność oskarżonego, kary tej za rażąco surową uznać nie sposób.

Wskutek uchylecia D. K. (1) jednej z kar jednostkowych podlegających łączeniu koniecznym było orzeczenie nowej kary łącznej pozbawienia wolności. Jej rozmiar stanowi wyraz asperacji, u podstaw której leży dość bliski związek podmiotowo – przedmiotowy przypisanych przestępstw.

Bezzasadne okazały się również zarzuty dotyczące skazania T. W. (1). Sąd Okręgowy i w tej materii wypowiedział się przekonywująco w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str.29-30). Celnie eksponuje zatem opisaną przez świadków anonimowych swobodę z jaką poruszał się w lokalu R. oskarżony K. mając świadomość konsekwencji ujawnienia poważnej transakcji narkotykowej. Istotne znaczenie dla świadomości tego faktu przez T. W. (1) miała nietypowa pora przyjazdu K., reglamentowany krąg obecnych wówczas osób a przede wszystkim wyjaśnienia T. W. (1) (k.234) że słyszał obawy P. K. o co do potencjalnych działań policji. Mając na uwadze fakt, ustalony na podstawie przesłuchanych w

sprawie świadków, że w środowisku oskarżonego K. wiadomym było, że sprzedaje on narkotyki, a jak wynika z zeznań świadków anonimowych W. był dość spoufany z K., bacząc na okoliczności i czas spotkania K. z (...), jako logiczny jawi się wniosek, że oskarżony W. wiedział co jest przedmiotem tego spotkania. Z tych powodów, nie dopatrując się nadto rażącej surowości w wymierzonej karze, choćby z powodu jej warunkowego zawieszenia wykonania, zaskarżony wyrok wobec T. W. (1) został utrzymany w mocy.

Odnosząc się do apelacji prokuratora:

Dwa pierwsze z podniesionych zarzutów są oczywiście bezzasadne.

Poza sporem jest, że odbiorcami narkotyków od P.K.y byli funkcjonariusze policji wykonujący czynności operacyjne. Narkotyki te nie zostały wprowadzone do obrotu lecz zabezpieczone przez owych funkcjonariuszy. Czyn z art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest przestępstwem materialnym w odniesieniu dla formy sprawczej w postaci "wprowadzenia do obrotu". Dla jego zaistnienia konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wprowadzenia do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowej lub słomy makowej, a nie – jak zdaje się twierdzić skarżący, odwołując się do przyjętej prawidłowo przez Sąd Okręgowy kwalifikacji z art. 65 § 1 kk – osiągnięcie dochodu ze sprzedaży. Jeżeli nie nastąpi wprowadzenie środków do obrotu, to sprawca odpowiada za usiłowanie dokonania przestępstwa. Zamierzony przez oskarżonego skutek zatem nie nastąpił i bez znaczenia dla przyjęcia usiłowania jest to, że oskarżony tego sobie nie uświadamiał.

Jeśli idzie o drugi zarzut, aktualnie zarówno w piśmiennictwie jak i orzecznictwie dominuje pogląd, który Sad Apelacyjny aprobuje, że dla wypełnienia znamion podżegania nie jest wystarczające samo podjęcie zachowania określanego jako nakłanianie, lecz niezbędne jest wywołanie w wyniku tej czynności swoistego skutku, mającego - co najmniej - postać zamiaru dokonania czynu zabronionego u osoby nakłanianej (bezpośredniego wykonawcy) lub decyzji podjęcia określonego zachowania. Bez powstania takiego skutku czynności nakłaniania nie można mówić o wypełnieniu znamion tej postaci czynu zabronionego, a więc o jego dokonaniu. [por.wyrok SN z dnia 20 września 2007 r., III KK 149/07, LEX nr 420451]. Nie kwestionując istnienia poglądów odmiennych, za którymi skarżący się opowiada, zwrócić należy uwagę, że Sąd Najwyższy wypowiedział je znacznie wcześniej, co już klarownie wynika z dat przytoczonych w apelacji judykatów. Przede wszystkim rzecz jednak w tym, że skarżący poddając krytyce stanowisko Sadu Okręgowego, poparte judykatami Sadu Najwyższego, nie wskazuje na błędy w interpretacji art. 18 § 2 kk, które by ją dyskwalifikowały, tylko ogranicza się do przywołania poglądów przeciwnych. Taka polemika czyni zarzut obrazy prawa materialnego jałowym i niezasadnym.

Zasadny okazał się natomiast trzeci z podniesionych zarzutów. Ocena prawna czynu przypisanego P. Klubie w pkt 10 wyroku – jako pomocnictwa do podrobienia wymienionych tam dokumentów – mogła by się jedynie ostać gdyby poprzestać na ustaleniu, że oskarżony tylko przekazał innej osobie swoje zdjęcie w celu fałszerstwa. Rzecz w tym, że Sąd Okręgowy przyjął – w ślad za wyjaśnieniami samego oskarżonego – że podrobione wskutek umieszczenia zdjęcia oskarżonego dokumenty oskarżony otrzymał, co wskazuje jednoznacznie na zamiar ich wykorzystania. To prawda, że oskarżony w treść dokumentu nie ingerował, a więc nie realizował znamienia czasownikowego art.270 § 1 kk. W tym miejscu przypomnieć jednak należy utrwalony w judykaturze i aprobowany przez Sąd Apelacyjny pogląd, że dla przyjęcia współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.) nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy nawet część tych znamion. Wystarczy natomiast, że osoba taka działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając bezpośrednio sprawcy realizację wspólnie zamierzonego celu. W rezultacie, o wspólnym działaniu (a nie np. pomocnictwie - art. 18 § 3 k.k.) możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane przez niego wcześniej lub w trakcie trwania czynu czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Z istoty konstrukcji współsprawstwa wynika bowiem, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego ze współsprawców, a decydujące w tym zakresie jest to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami - *communi auxilio*, w ramach wspólnego porozumienia

- *communi consilio* (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2006 r., V KK 391/05, R-OSNKW 2005, poz. 1289). Mając powyższe na uwadze uwzględnił Sąd Apelacyjny końcowy wniosek apelacji prokuratora, związany z omawianym zarzutem.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w zakresie uchylonym, Sąd Rejonowy – jako aktualnie właściwy rzeczowo – będzie miał na względzie powyższe uwagi. Na uchylenie wyroku nie miały wpływu zeznania świadków anonimowych, co pozwala na korzystanie z art. 442 § 2 kpk, także w zakresie innych dowodów. Niezbędnym wydaje się odebranie wyjaśnień od oskarżonych S., K. i K., przesłuchanie świadka P. C., przeprowadzenie dowodów z utrwalonych nagrań oraz zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu fonoskopii w celu ustalenia tożsamości rozmówców którzy prowadzili zarejestrowane rozmowy. Jak już wspomniano, należy się ograniczyć tylko do tych rozmów, których treść i czas mogą wskazywać na współdziałanie przestępcze z P. K.. Treść owych rozmów należy dokładnie przeanalizować i w powiązaniu z innymi dowodami dokonać jej „przekładu” na konkretne zachowania, które następnie ocenić trzeba na gruncie właściwej zjawiskowej formy przestępstwa.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze znajduje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 i 2 kpk i art. 2 ust.1 , art. 8 i art.10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.